

Iðnaðarnefnd Alþingis
Alþingi
150 REYKJAVÍK

Reykjavík, 3.12.2004
GP,HBK/is

Efni: Umsögn um frumvarp um breytingu á raforkulögum, nr. 65/2003 með síðari breytingum, 328. mál.

Iðnaðarnefnd Alþingis hefur óskað eftir umsögn Orkuveitu Reykjavíkur um frumvarp um breytingu á raforkulögum, nr. 65/2003 með síðari breytingum.

Umsögn Orkuveitu Reykjavíkur er eftirfarandi.

Almennt. Orkuveita Reykjavíkur er þeirrar skoðunar að fresta eigi gildistöku laganna um helst eitt ár eða a.m.k. nokkra mánuði. Ástæðan er sú að kerfið er ekki tilbúið, ekki er búið að setja ramma fyrir tekjur allra einokunarþáttanna, s.s dreifikerfis. Ekki er nema tæpur mánuður þar til þetta á allt að taka gildi og nauðsynlegar reglugerðir liggja enn ekki fyrir. Meðan svo er munu verðskrár veitnanna fyrir næsta ár ekki birtast en þó er þegar ljóst að um töluverða hækkun verður að ræða.

Er því réttast að fresta gildistöku þannig að ekki þurfi að kasta til höndum og ekki verður séð að neitt sérstakt kalli á að byrja svona fljótt.

Athugasemd við 1. grein.

Orkuveitu Reykjavíkur er ekki ljós tilgangur þess að skipa starfsmenn hlutafélags sem opinbera sýslunarmenn né hvaða tenging er við lög númer 33/1915 um verkfall opinberra starfsmanna. Flutningsfyrirtækið verður hlutafélag og er það ekki skilyrði samkvæmt raforkulögum að það verði að öllu leyti í eigu opinberra aðila. Fastráðning hefur almenn verið aflögð hjá ríkisstofnunum og þekkist ekki hjá hlutafélögum. Engin dæmi finnast um að starfsmenn hlutafélags hafi réttindi og skyldur opinberra sýslunarmanna. Ef það er ætlunin að starfsmenn hlutafélagsins hafi ekki verkfallsrétt er eðlilegast að kveða á um það í frumvarpinu.

Athugasemd við 3. grein a.

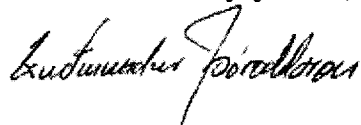
Ekki er auðséð hver nauðsyn þessa ákvæðis er því hér er verið að opna á það að einhver, væntanlega Orkustofnun, geti dæmt ákveðnar eignir sem “ónauðsynlegar” eignir fyrir kerfið og því eigi ekki að taka tillit til þeirra. Þær eignir teljast þá væntanlega til sokkins kostnaðar hjá viðkomandi kerfi og einhvern vegin þarf þá að meðhöndla þann kostnað. Það er ekki gert í lögnum né (frumvarpinu) né er skilgreint hvað þarf til að eignir teljist “ónauðsynlegar”. Í 41. grein raforkulaga er hins vegar útfærðar reglur um skiptingu

kostnaðar við eignir sem ekki tilheyra eingöngu raforkudreifingu. Ekki verður séð annað en breytingin auki óvissu við framkvæmd laganna en ef vilji er til að telja hluta eigna dreifiveitna til sokkins kostnaðar þá þarf viðameira regluverk til þess en þessi breyting hefur í för með sér.

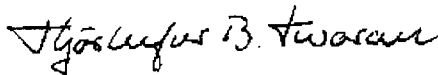
Athugasemd við 3. grein b.

Í síðustu málsgrein 4. greinar er sett inn ákvæði til að takmarka heimild til uppsöfnunar réttinda. Ákvæðið á um vannýttar heimildir til nýtingar tekjuramma sem hægt er að flytja milli ára. Ekki verður betur séð en að ákvæðið setji forsvarsmenn dreifiveitna í þá stöðu að þurfa helst að fullnýta tekjurammann innan leyfilegs tíma því annars tapast ákveðin “eign” frá veitunni. Oft geta verið fullgildar ástæður fyrir því að veitur fresta hækkunum um lengri eða skemmri tíma. Þar getur til dæmis verið ákvæði í kjarasamningum um rauð strik, atvinnuleysi ofl ástæður. Undarlegt er að setja inn ákvæði sem hvetur til hækkana, að nýta tekjurammann. Einn rökstuðningurinn fyrir þessu er að veiturnar geti safnað ónýttum heimildum til hækkunar sem nýtist þá til hækkunar verðmats þegar veiturnar verða seldar. Vissulega réttmæt röksemd að verðmæti dreifiveitu er væntanlega herra ef það á ónýttar tekjuheimildir en ekki er eins augljóst hvers vegna koma þarf í veg fyrir hámarkun verðmætis við sölu.

Virðingarfyllst,
f.h. Orkuveitu Reykjavíkur,

Guðmundur Þóroddsson, forstjóri.

Hjörleifur B. Kvaran, hrl.